

Forslag

til

Lov om kapitaltilførselsafgift.

Fremsat den 1. februar 1973 af *finansministeren*.

Kapitel 1.

De afgiftspligtige selskaber m. v.

§ 1. Pligt til at svare kapitaltilførselsafgift påhviler:

- 1) Aktieselskaber og kommandit-aktieselskaber.
- 2) Andre erhvervsdrivende selskaber, i hvilke ingen af deltagerne hæfter personligt for selskabets forpligtelser, og hvor deltagerne er berettigede til uden forudgående godkendelse at afhænde deres andele til tredjemand.
- 3) Andre selskaber eller foreninger, hvis kapital- eller formueandele er optaget til notering på Københavns fondsbørs eller en børs i en anden stat, der er medlem af De europæiske Fællesskaber.

§ 2. Selskaberne m.v. skal kun svare kapitaltilførselsafgift her i landet, hvis selskabets egentlige ledelse har sit sæde her, eller hvis dets vedtægtsmæssige hjemsted er her, men dets egentlige ledelse i et land, der ikke er medlem af De europæiske Fællesskaber.

§ 3. Kapitaltilførselsafgift svares ikke af selskaber m. v., der i henhold til § 3, stk. 1, nr. 4, i lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v. er undtaget fra skattepligten, såfremt selskabets kapital for mindst halvdelens vedkommende ejes af staten eller af en eller flere kommuner.

Stk. 2. Finansministeren eller den, han bemyndiger dertil, kan fritage et selskab m. v. for at svare kapitaltilførselsafgift, såfremt selskabet umiddelbart og udelukkende har et almenvelgørende eller på anden måde almennyttigt formål.

Finansmin. j. nr. skd. III. 31-223-71.

Kapitel 2.

Afgiftspligten.

§ 4. Pligt til at svare kapitaltilførselsafgift indtræder i følgende tilfælde:

1. Ved stiftelse af et afgiftspligtigt selskab m.v. Omdannelse af et selskab, en forening eller lignende, der ikke omfattes af § 1, til et selskab m.v., der omfattes af § 1, anses i denne forbindelse som stiftelse.
2. Ved udvidelse af egenkapitalen i afgiftspligtige selskaber m.v. ved indskud af enhver art, jfr. § 6, stk. 2, 1. pkt. Hvis en person, der hæfter personligt for selskabets forpligtelser, frigøres for den personlige hæftelse, anses selskabets egenkapital for udvidet med hans andel, jfr. § 6, stk. 2, 2. pkt.
3. Ved forhøjelse af aktie- eller andelskapitalen i afgiftspligtige selskaber m.v. ved omdannelse af overskud, reserver eller henlæggelser.
4. Ved forlæggelse her til landet af sædet for den egentlige ledelse af et selskab m. v. som nævnt i § 1 fra et land, der ikke er medlem af De europæiske Fællesskaber.
5. Ved forlæggelse her til landet af det vedtægtsmæssige hjemsted for et selskab m. v. som nævnt i § 1, såfremt selskabets egentlige ledelse er i et land, der ikke er medlem af De europæiske Fællesskaber.

§ 5. Omdannelse af et selskab m. v., der er omfattet af et af numrene 1-3 i § 1, til et andet selskab m.v., der omfattes af § 1, medfører ikke afgiftspligt.

Kapitel 3.

Afgiftens beregning.

§ 6. Ved stiftelse som nævnt i § 4, nr. 1, og ved udvidelse af egenkapitalen som nævnt i § 4, nr. 2, svares afgiften med 2 pct. af værdien af de indskud af enhver art, der ydes af deltagerne, med fradrag af den gæld og de forpligtelser, der pålægges selskabet i forbindelse med indskuddene.

Stk. 2. Til det afgiftspligtige beløb medregnes indskud, for hvilke der ikke ydes egentlig andelsret i selskabets formue, men hvor der i stedet indrømmes indskyderne andre rettigheder, såsom stemmeret, ret til overskudsandel eller ret til likvidationsprovenu. Indskud fra deltagere, der hæfter personligt for selskabets forpligtelser, medregnes ikke til det afgiftspligtige beløb.

Stk. 3. Afgiften efter stk. 1 skal dog mindst udgøre 2 pct. af den pålydende værdi af de selskabsandele, der indrømmes deltagerne, eller af andelenes faktiske værdi, hvis den er højere end pålydendet.

§ 7. Ved forhøjelser af aktie- eller andelskapitalen som nævnt i § 4, nr. 3, svares afgiften med 2 pct. af forhøjelsens pålydende værdi. I det afgiftspligtige beløb fragår den del af reserverne eller henlæggelserne, hvoraf der tidligere er svaret afgift efter § 6.

§ 8. Ved forlæggelser som nævnt i § 4, nr. 4 og 5, svares afgiften med 2 pct. af værdien af de formuegoder af enhver art, som tilhører selskabet, med fradrag af den gæld og de forpligtelser, som påhviler selskabet. Afgiften skal dog mindst udgøre 2 pct. af den pålydende værdi af selskabsandelene eller af andelenes faktiske værdi, hvis den er højere end pålydendet.

§ 9. Afgiften nedsættes til halvdelen, når et afgiftspligtigt selskab m.v. indskyder den samlede selskabsformue eller en eller flere dele af sin virksomhed i et andet afgiftspligtigt selskab, der er under stiftelse eller allerede består. Nedsættelsen er betinget af, at selskabet har sædet for den egentlige ledelse eller det vedtægtsmæssige hjemsted i en stat, der er medlem af De europæiske Fællesskaber, og at mindst 90 pct. af indskuddene vederlægges med aktier eller andele i det modtagende selskab.

Stk. 2. Finansministeren kan fritage helt eller delvis for afgift ved udvidelse af egenkapitalen som nævnt i § 4, nr. 2, i det omfang indskuddet modsvarer en tidligere foretagne nedskrivning af kapitalen til dækning af stedfundne tab. Udvidelsen skal dog ske inden 4 år efter nedskrivningen.

Kapitel 4.

Afgiftens opkrævning m. v.

§ 10. Finansministeren bemyndiges til at fastsætte, hvilken myndighed der skal opkræve kapitaltilførselsafgift (afgiftsmyndigheden), samt fastsætte de nærmere regler om afgiftens opkrævning og indbetaling.

§ 11. De i § 1 nævnte selskaber m. v. skal senest 4 uger, efter at afgiftspligt er indtrådt efter § 4, indgive anmeldelse herom til afgiftsmyndigheden.

Stk. 2. Anmeldelsen foretages på en af finansministeren foreskrevet blanket under vedlæggelse af dokumenter, regnskaber m.v. efter regler fastsat af ministeren.

§ 12. Afgiftsmyndigheden fastsætter afgiften, som forfalder til betaling 4 uger efter, at der er givet den afgiftspligtige meddelelse om den beregnede afgift, med sidste rettidige betalingsdag 14 dage senere. Betales afgiften ikke rettidigt, skal der betales en rente på $\frac{3}{4}$ pct. for hver påbegyndt måned fra forfaldsdagen. Hvis sidste rettidige betalingsdag falder på en helligdag eller en lørdag, anses betaling den følgende hverdag for rettidig.

Stk. 2. Renten efter stk. 1 afrundes opad til nærmeste kronebeløb, som kan deles med 10.

Stk. 3. Den afgiftspligtige kan ikke ved at klage over afgiftsberegningen unddrage sig forpligtelsen til at indbetale den forfaldne afgift. Hvis klagen medfører tilbagebetaling af afgift, ydes der den afgiftspligtige en rentegodtgørelse på 9 pct. årlig fra betalings-tidspunktet. Hvis klagen medfører en forhøjelse af afgiften, gælder stk. 1.

Stk. 4. Afgiftsmyndigheden kan give den afgiftspligtige henstand med betalingen af den påklagede afgift på betingelse af, at der betales renter med $\frac{3}{4}$ pct. for hver påbegyndt måned, henstanden omfatter.

§ 13. Afgiftsmyndigheden kan pålægge selskaber m. v. inden en nærmere angiven frist at fremkomme med sådanne oplysninger, som er nødvendige for at fastslå, om afgiftspligt er indtrådt, eller for at beregne afgiften. Fremkommer oplysningerne ikke inden fristens udløb, kan afgiftsmyndigheden pålægge den pågældende daglige bøder, indtil oplysningen fremkommer.

Stk. 2. Afgiftsmyndigheden kan hos de skattelignende myndigheder, i aktieselskabsregistret og forsikringsregistret, indhente oplysninger om selskaber m. v. til afgørelse af, om et selskab m. v. er omfattet af § 1, eller om afgiftspligt er indtrådt efter § 4, og til fastsættelse af afgiftsbeløbets størrelse.

§ 14. Afgiftsmyndighedens afgørelser i henhold til §§ 12-13 kan påklages til finansministeren inden 4 uger fra det tidspunkt, da den pågældende fik kundskab om afgørelsen. Finansministeren kan efter omstændighederne se bort fra klagefristens oversiddelse.

Stk. 2. Finansministerens afgørelse kan inden 4 uger indbringes for domstolene.

Kapitel 5.

Straffebestemmelser.

§ 15. Den, som på et selskabs vegne undlader rettidigt at indgive anmeldelse m. v. som nævnt i § 11, straffes med bøde. Det samme gælder den, der på et selskabs vegne giver urigtige eller vildledende oplysninger til brug for

- 1) afgørelse af, om afgiftspligt er indtrådt,
- 2) beregningen af afgiften,
- 3) afgørelse om fritagelse for afgift.

Stk. 2. Den, der begår en af de i stk. 1 nævnte overtrædelser med forsæt til at undrage statskassen afgift, straffes med bøde, hæfte eller fængsel indtil 2 år.

Stk. 3. I forskrifter, der udstedes i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

Stk. 4. For overtrædelser, der begås af selskaber m. v., kan der pålægges selskabet som sådant bødeansvar.

§ 16. Skønnes en overtrædelse ikke at ville medføre højere straf end bøde, kan finansministeren eller afgiftsmyndigheden tilkendegive den pågældende, at sagen kan afgøres uden retslig forfølgning, såfremt han erkender sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden for en nærmere angiven frist, der efter begæring kan forlænges, at betale en i tilkendegivelsen ansat bøde.

Stk. 2. Med hensyn til den i stk. 1 nævnte tilkendegivelse finder bestemmelserne i retsplejeloven om indholdet af anklageskrift i politisager tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Betales bøden i rette tid, eller bliver den efter vedtagelsen inddrevet eller afsonet, bortfalder videre forfølgning.

Kapitel 6.

Ikrafttrædelsesbestemmelse m. v.

§ 17. Loven træder i kraft 1. juli 1973.

§ 18. Loven gælder ikke for Færøerne.

Bemærkninger til lovforslaget.

Ved Danmarks medlemsskab af De europæiske Fællesskaber forpligtes Danmark ved direktiv udstedt 17. juli 1969 af ministerrådet til inden 1. juli 1973 at have gennemført lovgivning, der opfylder kravene i det nævnte direktiv vedrørende afgift på tilførsel af kapital til erhvervsdrivende selskaber m. v.

Direktivet tilsigter ifølge indledningen, at tilvejebringe harmonisering af de enkelte medlemslandes indirekte afgifter i forbindelse med stiftelse af er-

hvervsdrivende personsammenslutninger samt kapitaludvidelse i sådanne sammenslutninger, idet sådan harmonisering skønnes nødvendig for at lette kapitalens fri bevægelighed indenfor det fælles marked.

Når direktivets bestemmelser er gennemført i alle EF-landene, og afgiftssatserne efter en overgangsperiode er ens i alle medlemslandene, vil et enkelt medlemsland ikke længere ved sin afgiftspolitik kunne favorisere kapitaltilførsel til indenlandske

selskaber, men alle erhvervsdrivende personsammenslutninger i EF vil på lige fod kunne konkurrere om den risikovillige kapital, der er til rådighed inden for EF.

Direktivets krav til medlemslandenes lovgivning er præget af, at de enkelte lande har opkrævet afgifter af kapitaltilførsel til selskaber m. v. efter meget forskellige principper rækkende fra en registreringsafgift ved pligtmæssige registreringer af erhvervsdrivende personsammenslutninger til den danske dokumentafgift ved udstedelsen af aktiebrev, jfr. stempelovens § 54.

Af hensyn til de fiskale følger for medlemslandene ved gennemførelsen af direktivets krav er området for mulig opkrævning af afgiften gjort meget vidt, medens det område, hvor kapitaltilførselsafgift skal opkræves, er væsentlig snævrere.

Harmoniseringen kunne være tilvejebragt alene ved ophævelse i alle medlemslandene af alle afgifter i forbindelse med kapitaltilførsel til erhvervsdrivende selskaber m. v. (stempelafgift, kapitaltilførselsafgift).

Man har imidlertid — formentlig af provenumæssige hensyn — valgt kapitaltilførselsafgiften som den eneste tilladte afgift.

Direktivet stiller derfor krav til Danmark dels om afskaffelse af visse stempelafgifter, jfr. det samtidig hermed fremsatte lovforslag om ændringer i stempeloven, dels om gennemførelsen af regler om kapitaltilførselsafgift, der gør det muligt i et vist omfang at skaffe dækning for det provenutab, der lides ved ophævelsen af stempelafgifterne.

Nærværende forslag til lov om kapitaltilførselsafgift er udarbejdet under hensyn til, at provenuet af de enkelte afgiftspligtige dispositioner er beskeden (indtil 1. januar 1974 og muligvis længere, jfr. nedenfor, som hovedregel 2 pct. af netto tilførslen af kapital) og at administrationen af og kontrollen med afgiften derfor bør kunne ske med anvendelsen af et minimum af personale. På længere sigt (jfr. straks nedenfor) kan det næppe undgås, at forslagens regler vil give et mindre nettoprovenu end det, der tabes ved afskaffelsen af aktiestemplet på 2 pct. af den nominelle værdi af aktiebrev. Når forslaget alligevel ikke medtager andre former for selskaber under det afgiftspligtige område end dem, som direktivet kræver omfattet af afgiftspligten, må det ses i sammenhæng med, at en afgift af denne art er en nyskabelse i dansk afgiftslovgivning, og at der derfor er betydelig interesse knyttet til, at kredsen af afgiftspligtige selskaber m. v. er så skarpt afgrænset, at afgiftsmyndighederne uden for store administrationsomkostninger har mulighed for at føre fornøden kontrol med afgiftssvarelsen og for

at henlede opmærksomheden på de nye regler ved direkte henvendelse til kredsen af de afgiftspligtige.

Direktivet åbner mulighed for i en overgangsperiode (ifølge forslaget af 29. januar 1971 til rådsdirektiv: indtil 1. januar 1974) at ophæve kapitaltilførselsafgift med indtil 2 pct. Da overgangsperioden meget vel kan blive af længere varighed, må provenumæssige hensyn tale for, at denne mulighed udnyttes.

Det årlige provenu af en kapitaltilførselsafgift på 1 pct. (jfr. det nævnte forslag til rådsdirektiv) kan med udgangspunkt i oplysninger om registreret tilgang af aktieselskaber og kapitaludvidelser i årene 1970 og 1971 skønnes at ville blive i størrelsesordenen 25 mill. kr. årlig eller ca. halvdelen af provenuet ved stempelafgiften af aktiebrev. Der kan således for fremtidige finansår blive tale om et provenutab på ca. 25 mill. kr. på årsbasis fra det tidspunkt, hvor kapitaltilførselsafgiften måtte blive harmoniseret til 1 pct. Indtil da skulle der ikke opstå noget provenutab.

Til lovforslagets enkelte bestemmelser kan knyttes følgende bemærkninger:

Til § 1.

Bestemmelser om, hvilke selskaber m. v., der omfattes af kapitaltilførselsafgiften, findes i direktivets Artikel 3, som i første stk. opregner de selskaber m. v., der skal betragtes som kapital-selskaber, og i stk. 2 andre selskaber, personsammenslutninger eller juridiske personer med erhvervsformål, der ligestilles med kapital-selskaber, men hvor medlemslandene ved opkrævning af kapitaltilførselsafgift kan undlade at betragte dem som kapital-selskaber.

Forslaget tilsigter at medtage de selskaber m. v., der nævnes i direktivets Artikel 3, stk. 1, således:

Artikel 3, stk. 1, litra a, første og andet led, svarer til forslagens nr. 1, medens litra a, tredje led, som specielt defineret selskabsform endnu ikke findes i Danmark. Hvis det foreliggende forslag til lov om anpartsselskaber gennemføres, vil anpartsselskaber efter nævnte lovforslags § 135, stk. 1, være omfattet af nærværende forslags § 1, nr. 1.

Artikel 3, stk. 1, litra b, svarer til forslagens nr. 3. Som eksempler kan nævnes de investeringsforeninger, hvis certifikater omsættes på Københavns fondsbørs.

Artikel 3, stk. 1, litra c, svarer til forslagens nr. 2. Som eksempel kan nævnes et erhvervsdrivende andelsselskab, som ikke er optaget i aktieselskabsregisteret, men hvor deltagerne (andelshaverne) kun hæfter med deres indskud for selskabets forpligtelser, og hvor andelsbeviserne (eller nogle af andelsbeviserne) kan afhændes uden forudgående godkendelse.

Efter direktivets Artikel 3, stk. 2, skal alle andre erhvervsdrivende selskaber, personsammenslutninger eller juridiske personer ligestilles med „kapitalselskaber“. Almindelige interessentskaber, hvor der som følge af deltagernes personlige hæftelse for selskabets forpligtelse ikke kan skelnes mellem selskabets formue og interessenternes formue, kan ikke antages at være omfattet af direktivets begreb „kapitalselskaber“.

For så vidt angår kommanditselskaber må man antagelig gå ud fra, at de er „kapitalselskaber“ i direktivets forstand. Efter gennemførelsen i 1960 af den nye selskabsskattelov betragtes de ganske vist ikke længere som selvstændige skattesubjekter, men i modsætning til de almindelige interessentskaber, hvor alle deltagere hæfter personligt, er det for kommanditkapitalens vedkommende muligt at skelne mellem kommanditisternes indskud og deres øvrige formue. Det vil imidlertid være meget vanskeligt at „finde frem“ til den kapitaldannelse, som foregår i kommanditselskabsform. Der sker ingen offentlig registrering af alle kommanditselskaber (handels-, håndværks- og industrivirksomheder optages dog i firmaregistreret, og i skibsregistret er redier, der ejer danske skibe, optaget). Skulle man medtage kommanditselskaberne som afgiftspligtige, måtte man formentlig oprette et landsdækkende register hos afgiftsmyndigheden, indføre registreringspligt ved stiftelse og udvidelse af kommanditselskaber og give myndigheden mulighed for — ved et samarbejde med firmaregister, skibsregister og de skattelignende myndigheder — at kontrollere, om registreringspligten blev opfyldt. Indtil man har indvundet erfaringer med denne her i landet helt nye beskatningsform, som kapitaltilførselsafgiften er, skønnes det derfor mest hensigtsmæssigt at holde kommanditselskaberne udenfor afgiftspligten, hvilket er muligt, da det ifølge direktivets Artikel 3, stk. 2, er overladt til medlemsstaterne selv at bestemme, om de med hensyn til opkrævningen af kapitaltilførselsafgift vil betragte dem som „kapitalselskaber“.

Også erhvervsdrivende foreninger og selvejende institutioner er omfattet af direktivets Artikel 3, stk. 2, men i betragtning af det antagelig meget ringe merprovenu, som en medtagelse under kapitaltilførselsafgiften af disse kunne indbringe, har man ikke fundet det hensigtsmæssigt at medtage dem som aftiftspligtige.

Til § 2.

Forslaget er i overensstemmelse med direktivets artikel 2, hvorefter beskatningsretten for kapitaltilførselsafgiften tilkommer den medlemsstat, hvor

sædet for selskabets virkelige ledelse befinder sig, eller — hvis den virkelige ledelse er i et land, der ikke er medlem af EF — hvor selskabets vedtægtsmæssige hjemsted befinder sig.

Til § 3.

Efter direktivets artikel 8 kan medlemsstaterne fritage offentlige service-virksomheder for afgiften, når mindst halvdelen af det pågældende selskabs kapital er i offentligt eje. Efter selskabsskattelovens § 3, stk. 1, nr. 4, er offentlige havne herunder luft-havne, elektricitets-, gas-, vand- og fjernvarmøværker undtaget fra skattepligten. Forslagets stk. 1 er herefter udformet som en henvisning til selskabsskattelovens § 3, stk. 1, nr. 4, dog med den begrænsning, at det offentlige skal eje mindst halvdelen af selskabskapitalen.

Med hensyn til de øvrige i selskabsskattelovens § 3, stk. 1, optagne bestemmelser om undtagelse fra skattepligten bemærkes, at ingen af de der nævnte institutioner falder ind under § 1 i nærværende lovforslag.

Ad stk. 2. Bestemmelsen er i overensstemmelse med den fritagelsesmulighed, som findes i direktivets artikel 8, andet led.

Til § 4.

Forslaget svarer til direktivets artikel 4, som i stk. 1 opregner de dispositioner, hvoraf afgift skal svares, medens stk. 2 nævner en række yderligere tilfælde, hvor medlemsstaterne kan kræve afgift.

I forslaget er under nr. 1 optaget de dispositioner, nemlig stiftelse af et kapital-selskab og omdannelse af en forening eller anden sammenslutning til et kapital-selskab, som nævnes i artikel 4, stk. 1, litra a og b. Efter aktieselskabsloven kan en omdannelse af f. eks. en selvejende institution til et aktieselskab kun foregå ved, at aktieselskabslovens regler om stiftelse af aktieselskaber iagttages. Også for andre selskaber end aktieselskaber vil det være stemmende med dansk sprogbrug at karakterisere en „omdannelse“ fra for eksempel en forening til et erhvervsdrivende andelsselskab som stiftelse af selskabet. Direktivets litra a (stiftelse) og litra b (omdannelse) er derfor slået sammen i forslagets nr. 1. Bestemmelsen må sammenholdes med forslagets § 5, 1. pkt., hvorefter det ikke udløser afgiftspligt, at f. eks. et andelsselskab (jfr. forslagets § 1, nr. 2) omdannes til et aktieselskab (§ 1, nr. 1), selv om denne omdannelse efter aktieselskabsloven kræver formel stiftelse af aktieselskabet.

Efter reglerne i aktieselskabsloven kan et aktieselskab først anses for stiftet, når selskabet er optaget i aktieselskabsregisteret. For så vidt angår sel-

skaber, der ikke optages i aktieselskabsregisteret, men som omfattes af forslaget § 1, nr. 2, må selskabet anses for stiftet ved stiftelsesoverenskomstens underskrift eller — såfremt selskabet efter den hidtil gældende stiftelsesoverenskomst og de gældende vedtægter ikke falder ind under § 1 — på tidspunktet for ikrafttrædelsen af den overenskomst- eller vedtægtsændring, som bevirker, at selskabet bliver omfattet af § 1, nr. 2. De i forslaget § 1, nr. 3, omhandlede selskaber og foreninger må anses for stiftet på det tidspunkt, da formueandelene første gang optages til notering på Københavns fondsbørs eller en børs i en anden medlemsstat. Fremgår det af stiftelsesdokumenterne, at selskabet (foreningen) allerede fra stiftelsen vil søge formueandelene optaget til børsnotering, vil datoen for stiftelsesoverenskomstens eller vedtægternes underskrift dog kunne betragtes som stiftelsestidspunkt. Dette kan få betydning, hvis der f. eks. er tale om et aktieselskab, der omdannes til en investeringsforening, jfr. bestemmelsen i forslaget § 5.

I forslaget er under nr. 2 optaget de dispositioner, nemlig dels udvidelse af aktie- eller andelskapitalen ved indskud, dels udvidelse af egenkapitalen i øvrigt ved indskud, som nævnes i artikel 4, stk. 1 litra c og d. Indskud i et selskab uden samtidig forhøjelse af aktie- eller andelskapitalen skal efter direktivet kun udløse afgiftspligt, såfremt der for indskuddet indrømmes rettigheder af samme art, som normalt tillkommer deltagere, der har andel i selve aktie- eller andelskapitalen. Denne begrænsning er optaget i forslaget § 6, stk. 2.

I forslaget nr. 2, 2. pkt. er optaget en bestemmelse, hvorefter den „disposition“, at en selskabsdeltager, der hidtil har hæftet personligt for selskabets forpligtelser (f. eks. komplementaren i et kommanditarieselskab), frigøres for den personlige hæftelse, i afgiftsmæssig henseende skal behandles på samme måde, som hvis han foretog et indskud i selskabet. „Indskuddet“ er her hans andel i selskabsformuen. Bestemmelsen nødvendiggøres af, at det i forslaget § 6, stk. 2, er fastsat, at indskud fra personer, der hæfter personligt for selskabets forpligtelser, *ikke* er afgiftspligtige, jfr. herom bemærkningerne til § 6, stk. 2. Den foreslåede bestemmelse er især i overensstemmelse med direktivets krav, jfr. Artikel 6, stk. 2.

I forslaget er under nr. 3 medtaget en af de dispositioner, som efter direktivets artikel 4, stk. 2, kan (men ikke skal) pålægges afgift, nemlig udvidelse af aktie- (eller andels-) kapitalen ved udstedelse af friaktier eller lignende. Ved denne disposition tilføres der ikke selskabet ny kapital ved indskud, hvormod der overføres beløb fra den øvrige egenkapital

til den egentlige aktie- eller andelskapital. Når denne disposition er medtaget i forslaget som afgiftspligtig, hænger det sammen med, at kapitaltilførselsafgiften skal afløse stempelpligten for aktier og andelsbeviser. Også friaktier og lignende er stempelpligtige.

En udvidelse af et selskabs egenkapital ved indskud, jfr. forslaget § 4, nr. 2, må, hvadenten der er tale om forhøjelse af den egentlige aktie- eller andelskapital eller om udvidelse af den øvrige egenkapital, anses for at være sket på det tidspunkt, hvor indskyderne forpligter sig til at foretage indskuddet (normalt: tegningstidspunktet). I det i § 4, nr. 2, andet pkt. omhandlede tilfælde der „udvidelsen sket på det tidspunkt, hvor den eller de pågældende deltagere frigøres for den personlige hæftelse. Ved udvidelse af aktie- eller andelskapitalen ved omdannelse af reserver m. v. (udstedelse af friaktier) vil det være tidspunktet for selskabets beslutning om aktieudvidelsen, som er afgørende for afgiftspligtens indtræden.

Forslaget nr. 4 svarer til direktivets artikel 4, stk. 1 litra e, og nr. 5 svarer til litra f. Da lovforslaget ved bestemmelsen i § 1 som afgiftspligtige alene har medtaget de selskabsformer, der efter direktivets artikel 3, stk. 1, skal være afgiftspligtige, men derimod ikke de selskaber og interessentskaber, som efter artikel 3, stk. 2, kan inddrages under afgiftspligten, vil der ikke i den danske lov om kapitaltilførselsafgift være behov for de i direktivets artikel 4, stk. 1 litra g og h opregnede tilfælde af forlæggelse fra en medlemsstat til en anden af sædet for den virkelige ledelse eller det vedtægtsmæssige hjemsted.

I direktivets artikel 4, stk. 2, er som nævnt opregnet en række dispositioner, som kan (men ikke skal) være afgiftspligtige. Bortset fra den ovenfor under nr. 3 omtalte forhøjelse af aktie- eller andelskapitalen ved udstedelse af friaktier (der svarer til direktivets artikel 4, stk. 2 litra a) skønnes det ikke på nuværende tidspunkt hensigtsmæssigt at inddrage disse dispositioner under kapitaltilførselsafgiften. Det drejer sig i litra b om sådanne ydelser (i modsætning til indskud) fra andelshavere, som ikke forøger selskabets egenkapital, men som finder deres modværdi i en ændring af selskabsrettighederne, eller som er egnede til at øge værdien af de pågældende andelshaveres andel. I litra c og d er der tale om lån fra andelshaverne eller lån mod en andelshavers sikkerhedsstillelse (i begge tilfælde er der således tale om en forøgelse af selskabets fremmedkapital), når långiver har krav på andel i selskabets overskud, eller når lånet har samme funktion som en udvidelse af egenkapitalen.

Til § 5.

Der henvises til bemærkningerne foran til § 4, nr. 1. Forslaget til § 5, første pkt. svarer til direktivets Artikel 4, stk. 3, litra a, og andet pkt. svarer til samme bestemmelses litra b.

Til § 6.

Bestemmelser om, hvad der skal betragtes som kapitaltilførsel, det vil sige, hvilke beløb, afgiften skal beregnes af, er optaget i direktivets Artikel 5, som i stk. 1, litra a, fastslår, at afgiften skal beregnes af den faktiske eller virkelige værdi af de indskud, der er ydet eller skal ydes af andelshaverne i forbindelse med selskabets stiftelse eller i forbindelse med en udvidelse af selskabets egenkapital. Fra denne værdi skal dog trækkes gæld og forpligtelser, som pålægges selskabet i forbindelse med indskuddet. Denne bestemmelse er optaget i forslagens § 6, stk. 1.

I direktivets Artikel 4, stk. 1, er som afgiftspligtig disposition medtaget udvidelse af „selskabsformuen“ ved indskud, for hvilke der ikke indrømmes anpart i selve aktie- eller andelskapitalen, men derimod sådanne rettigheder, som tilkommer egentlige aktionærer eller andelshavere, f. eks. stemmeret, ret til andel i overskud eller likvidationsprovenu. Denne regel er optaget i forslagens § 6, stk. 2, som en fælles regel for stiftelse af selskaber og kapitaludvidelser, da den må antages at skulle finde anvendelse i begge situationer. I øvrigt henvises til reglen i forslagens § 4, nr. 2.

Den i § 6, stk. 2, andet punktum, foreslåede regel, hvorefter indskud fra en person, der hæfter personligt for selskabets forpligtelser (f. eks. komplementarens indskud i kommanditaktieselskabet), ikke skal medregnes, er en følge af, at det ikke er fundet hensigtsmæssigt på nuværende tidspunkt at medtage selskabsformer, hvor deltagerne hæfter personligt eller ubegrænset, under kapitaltilførselsafgiften, jfr. bemærkningerne til forslagens § 1.

I forslagens § 6, stk. 3, er optaget den i direktivets Artikel 5, stk. 2, fastsatte regel, hvorefter mindstebeløbet for afgiftsberegningen skal være den faktiske værdi af aktierne (andelsbeviserne) eller den pålydende værdi, hvis den er højere.

Til § 7.

I denne bestemmelse er det — i overensstemmelse med direktivets Artikel 5, stk. 1, litra c — fastsat, at der ved friaktieudstedelser skal svares afgift af udvidelsens nominelle værdi. Dog skal den del af de til aktiekapital omdannede reserver m. v., hvoraf der tidligere måtte være svaret kapitaltilførselsaf-

gift, fradrages, jfr. direktivets Artikel 5, stk. 3, første led.

Til § 8.

De i forslagens § 4, nr. 4 og 5, omhandlede forlæggelser her til landet af sædet for den virkelige ledelse eller det vedtægtsmæssige hjemsted omfatter kun tilfælde, hvor selskabet ikke optages i aktieselskabsregisteret, idet tilfældet, såfremt der sker registrering, efter den gældende aktieselskabslov, må behandles som „stiftelse“ af selskabet, jfr. § 4, nr. 1 og § 6.

Ved forlæggelsen skal afgiften ifølge direktivets Artikel 5, stk. 1, litra b, beregnes af „den faktiske værdi af de genstande af enhver art, der tilhører selskabet“ på det tidspunkt, hvor sædet for ledelsen eller det vedtægtsmæssige hjemsted flyttes her til landet. Gæld og forpligtelser, der påhviler selskabet på dette tidspunkt, skal dog fradrages.

Forslagets § 8 er udformet i overensstemmelse hermed.

Til § 9.

I direktivets Artikel 7, stk. 1, litra b, er det som en overgangsregel bestemt, at kapitaltilførselsafgiften skal nedsættes med mindst 50 pct., når indskuddet foretages af et eller flere andre kapital-selskaber, der for mindst 90 pct. s vedkommende bliver vederlagt med selskabsandele i det selskab, hvor indskuddet gøres.

Der er her tale om fusion af selskaber, det vil sige tilfælde, hvor der efter de hidtidige regler indrømmes stempelfritagelse for de aktier, som det fortsættende selskab udsteder som vederlag for de fra det opløsende selskab indskudte værdier. Den gældende stempelfritagelse for aktierne beror dog på en bevilning fra finansministeren i hvert enkelt tilfælde og kan kun gives ved fuldstændig fusion.

Forslaget til § 9 er udformet i overensstemmelse med direktivet, således at fritagelse *skal* gives både ved fuldstændig fusion, hvor det overdragende selskab opløses, og ved delvis fusion, hvor der overdrages en del af et selskabs virksomhed.

I efteråret 1972 har England over for kommissionen henstillet, at fusionsnedsættelsen i direktivets Artikel 7, stk. 1, udvides til at omfatte tilfælde, hvor der ikke sker egentlig fusion, men hvor det „fortsættende“ selskab i første omgang alene erhverver aktier i det andet selskab mod som vederlag at udstede aktier til det andet selskabs aktionærer, og hvor aktieerhvervelsen sker med henblik på en senere fusion. Denne henstilling har medført, at deltagerlandene foreløbig har accepteret et udkast til en ændring af direktivet gående ud på, at kapitaltilførselsafgiften af den aktieudvidelse i det fortsættende selskab, der repræsenterer vederlaget for det

andet selskabs aktier, nedsættes til det halve, såfremt de erhvervede aktier udgør mindst 75 pct. af aktiekapitalen i det overdragende selskab, og såfremt aktierne forbliver i det fortsættende selskabs eje i mindst 5 år. Efter udkastet skal medlemsstærterne imidlertid ikke være forpligtet til at indføre afgiftsnedsættelse for denne fusionslignende aktieerhvervelse. Under hensyn til, at det efter de danske regler vil være forbundet med betydelige vanskeligheder at sikre, at det fortsættende selskab under hele 5 års perioden stadig ejer mindst 75 pct. af aktiekapitalen i det andet selskab, har man ikke fundet det hensigtsmæssigt at medtage denne nedsættelsesregel i lovforslaget.

Den i forslaget § 9, stk. 2, optagne fritagelsesbestemmelse for aktieudvidelser, der repræsenterer en genopskrivning efter en tidligere nedskrivning af aktiekapitalen, er i overensstemmelse med direktivets Artikel 7, stk. 3, og svarer i øvrigt til reglen i stempellovens § 54, stk. 1, 3. pkt., hvorefter finansministeren kan fritage for aktiestemplet, hvis aktierne genopskrives efter en nedskrivning.

Til kapitel 4 (§§ 10—14).

Medens beregningen af stempelafgiften af aktier og andelsbeviser (2 pct. af pålydende, jfr. stempellovens § 54) er meget enkel, således at det kan overlades til de aftiftspligtige selv at beregne og betale afgiften, vil beregningen af den kapitaltilførselsafgift, som skal afløse aktiestemplet, ofte kunne være så kompliceret, at det ikke kan forventes at de afgiftspligtige i alle tilfælde selv kan opgøre det afgiftspligtige beløb. Hertil kommer, at man — i hvert fald indtil afgiften er indarbejdet — må regne med, at de pågældende selskaber undertiden ikke vil være opmærksomme på eller have kendskab til, at selskabets stiftelse respektive udvidelsen af egenkapitalen udløser afgiftspligt. Man har derfor fundet det nødvendigt, at afgiften beregnes (pålignes) af en myndighed på grundlag af en anmeldelse fra den afgiftspligtige. Ved stiftelse af og kapitaludvidelse i aktieselskaber — hvilke dispositioner må påregnes at ville udgøre langt den overvejende del af afgiftstilfældene — kan opfyldelsen af anmeldelsespligten kontrolleres gennem aktieselskabsregisteret, medens andre afgiftspligtige dispositioner (f. eks. stiftelse af et andelsselskab eller optagelse til børsnotering af en investeringsforenings certifikater) må kontrolleres på anden måde, herunder ved skatteligningen af personer og selskaber.

Det har været overvejet at lade afgiftspåligningen udføre af skattemyndighederne, det vil sige skatterådene (og amtsskatteinspektoraterne) med klageadgang til landsskatteretten; men flere grunde taler

for at vælge en central pålignings- og opkrævningsmyndighed. Skatterådenes opgaver er — især efter indførelsen af den nye dødsbøbeskatning — så omfattende, at man må være betænkelig ved nu at pålægge dem nye opgaver. Påligning af en kapitaltilførselsafgift, der ikke har nogen naturlig tilknytning til ligningsarbejdet og heller ikke skal foretages løbende (én gang om året), vil antagelig bedre kunne administreres på centralt plan, det vil sige hos én myndighed, der hurtigere kan indvinde erfaringer, og som selv foretager opkrævningen af den pålignede afgift.

Til § 10.

Det er tanken, at kapitaltilførselsafgiften skal beregnes og opkræves af det netop oprettede tredje amtsskatteinspektorat for Københavns amt. Dette inspektorat vil allerede fra oprettelsen skulle bestride visse andre landsdækkende opgaver, f. eks. administrationen af stempelmærker, gaveafgiftsadministration og opkrævning af afgift i henhold til pensionsbeskatningsloven. Det må påregnes, at varetagelsen af beregning og opkrævning af kapitaltilførselsafgift vil kræve mindst 4 og højst 8 heltidsansatte funktionærers arbejdskraft.

Til § 11.

Ved forslaget pålægges der selskaberne pligt til at foretage anmeldelse til afgiftsmyndigheden i tilfælde, hvor der indtræder afgiftspligt. Anmeldelsen skal ske ved indsendelse af et særligt skema og under vedlægelse af de dokumenter og regnskaber, som er nødvendige for at beregne størrelsen af det beløb, hvoraf afgiften skal svares. I skemaet bør der være mulighed for at redegøre for eventuel afgiftsnedsættelse ved fusion, jfr. forslaget § 9, stk. 1, eller at ansøge om afgiftsfritagelse efter § 9, stk. 2, ved genopskrivning af aktie- eller andelskapitalen.

Det vil formentlig være hensigtsmæssigt straks efter lovens vedtagelse ved annoncering at gøre offentligheden bekendt med afgiftsreglerne, herunder navnlig reglerne om, hvilke dispositioner, jfr. forslaget § 4, der udløser afgiftspligt.

Til § 12.

Man har fundet det rimeligt at fastsætte en rentesats på $\frac{3}{4}$ pct. månedlig.

Til § 13.

Ved forslaget gives der afgiftsmyndigheden mulighed for at indkræve sådanne oplysninger fra selskaber m. v., som er nødvendige for at fastslå,

- 1) om der foreligger et afgiftspligtigt selskab, jfr. forslaget §§ 1—3,

F. t. l. om kapitaltilførselsafgift.

2) om der er foretaget en afgiftspligtig disposition, jfr. forslaget §§ 4—5, og

3) størrelsen af det beløb, hvoraf afgift skal svares.

Denne oplysningspligt fra selskabernes side skal efter forslaget kunne gennemtvinges ved dagbøder.

I stk. 2 er det foreslået, at tilsvarende oplysninger på opfordring skal gives afgiftsmyndigheden af de skattelignende myndigheder og af aktieselskabsregisteret og forsikringsregisteret. Forslaget udelukker selvsagt ikke, at afgiftsmyndigheden tillige kan rekvirere oplysninger fra offentligt tilgængelige registre, f. eks. skibsregistret, handelsregistret eller tingbøgerne.

Til § 14.

Det foreslås her, at afgiftsmyndighedens afgørelser skal kunne påklages til finansministeren (skatte-

departementet), og at ministerens afgørelse kan indbringes for domstolene.

Til kapitel 5 (§§ 15—16).

De i lovforslaget optagne straffebestemmelser er udformet efter samme principper som straffebestemmelserne i nyere skatte- og afgiftslove, f. eks. kildeskatteloven, stempeloven m. fl. love.

Til § 17.

Efter det oprindelige direktiv af 17. juli 1969 skulle lovgivningen om kapitaltilførselsafgift og om ophævelse af stempelafgifter m. v. ved kapitaltilførsel være gennemført i medlemslandene den 1. januar 1972. Der er imidlertid senere givet udsættelse til 1. juli 1973.

Bilag 1.

De Europæiske Fællesskaber — Rådets direktiv af 17. juli 1969 om kapitaltilførselsafgifter. (69/335/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab særlig artikel 99 og 100,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det europæiske Parlament¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Traktatens mål er tilvejebringelse af en økonomisk union med lignende egenskaber som et internt marked; en af de væsentlige forudsætninger for opnåelsen af dette mål er fremme af de frie kapitalbevægelser:

de afgifter, der i øjeblikket består i medlemsstaterne på kapitaltilførsel, d. v. s. afgifterne på kapitaltilførsel til selskaber og stempelafgiften på værdipapirer, er årsag til forskelsbehandling, dobbeltbeskatning og uligheder, der hæmmer de frie kapitalbevægelser og derfor bør afskaffes ved en harmonisering;

harmoniseringen af disse afgifter på kapitaltilførsel må udformes således, at de budgetmæssige følger for medlemsstaterne begrænses til et minimum:

en medlemsstats opkrævning af en stempelafgift på værdipapirer fra de andre medlemsstater, der indføres til dens område eller

udstedes der, er i modstrid med tanken om et fælles marked med samme egenskaber som et internt marked; det har desuden vist sig, at opretholdelse af en stempelafgift på udstedelsen af indenlandske værdipapirer ved optagelse af lån samt på indførelse eller udstedelse af udenlandske værdipapirer på markedet i en medlemsstat ikke er ønskelig fra et økonomisk synspunkt og også fjerner sig fra den retning, der på dette område har udviklet sig i medlemsstaternes skattelovgivning;

det vil derfor være rigtigt at ophæve stempelafgiften på værdipapirer uden hensyn til værdipapirernes oprindelse og uden hensyn til, om de repræsenterer selskabernes egenkapital eller lånekapital;

tanken om et fælles marked med et internt markeds egenskaber forudsætter, at afgiften på kapitaltilførsler vedrørende kapital, der er samlet inden for et selskab, kun kan opkræves én gang inden for det fælles marked, og at denne beskatning, når den ikke skal forstyrre de frie kapitalbevægelser, må være lige høj i samtlige medlemsstater;

det vil som følge heraf være rigtigt at foretage en harmonisering af denne afgift, både med hensyn til dens struktur og med hensyn til dens satser;

opretholdelse af andre afgifter med samme kendetegn som afgiften på kapitaltilførsler eller stempelafgiften på værdipapirer strider mod de mål, der forfølges med de i dette direktiv indeholdte forholdsregler; som følge deraf er det påkrævet at ophæve disse afgifter,

¹⁾ EFT nr. 119 af 3.7.1965. s. 2057/65.

²⁾ EFT nr. 134 af 23.7.1965. s. 2227/65.

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1.

Medlemsstaterne opkræver en i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 2—9 harmoniseret afgift på kapitaltilførsel til kapitalselskaber, der i det følgende betegnes som kapitaltilførselsafgift.

Artikel 2.

1. De dispositioner, der er undergivet kapitaltilførselsafgiften, er alene afgiftspligtige i den medlemsstat, hvor kapitalselskabets virkelige ledelse har sit sæde på det tidspunkt, hvor disse dispositioner finder sted.

2. Har et kapitalselskabs egentlige ledelse sit sæde i et tredjeland, og er dets vedtægtsmæssige hjemsted i en medlemsstat, er de dispositioner afgiftspligtige, der er undergivet kapitaltilførselsafgiften, i den medlemsstat, hvor det vedtægtsmæssige hjemsted befinder sig.

3. Befinder et kapitalselskabs vedtægtsmæssige hjemsted og sædet for den virkelige ledelse sig i et tredjeland, kan tilførsel af anlægs- eller driftskapital til en filial, der er beliggende i en medlemsstat, pålægges afgift i den medlemsstat, hvor filialen er beliggende.

Artikel 3.

1. Ved kapitalselskaber forstås i dette direktiv:

a) de selskaber i henhold til belgisk, tysk, fransk, italiensk, luxembourgsk og nederlandsk ret, der er nævnt nedenfor:

— société anonyme/naamloze vennootschap. Aktiengesellschaft, société anonyme, societa per azioni, société anonyme, naamloze vennootschap;

— société en commandite par actions/= commanditaire vennootschap op aandelen. Kommanditgesellschaft auf Aktien, société en commandite

par actions, societa in accomandita per azioni, société en commandite par actions, commanditaire vennootschap ob aandelen;

— société de personnes a responsabilité limitée/personenvennootschap met beperkte aansprakelijkheid. Gesellschaft mit beschränkter Haftung, société a responsabilité limitée, societa a responsabilita limitata, société a responsabilité limitée;

b) ethvert selskab, enhver personsammenslutning eller juridisk person, hvis kapital- eller formueandele er omsættelige på børsen i en af medlemsstaterne;

c) ethvert selskab, enhver personsammenslutning eller juridisk person med erhvervsformål, hvis medlemmer er berettigede til uden forudgående godkendelse at afhænde deres andele til tredjemand, og hvis medlemmer kun hæfter for selskabets, personsammenslutningens eller den juridiske persons gæld med deres andel.

2. Ved anvendelsen af dette direktiv er alle andre selskaber, personsammenslutninger eller juridiske personer, der har et erhvervsformål, ligestillet med kapitalselskaber. En medlemsstat kan dog undlade at betragte dem som kapitalselskaber med hensyn til opkrævning af kapitaltilførselskatten.

Artikel 4.

1. Følgende dispositioner er undergivet kapitaltilførselsafgiften:

a) stiftelse af et kapitalselskab;

b) omdannelse af et selskab, en personsammenslutning eller en juridisk person, der ikke er noget kapitalselskab, til et kapitalselskab;

c) udvidelse af kapitalen i et kapitalselskab ved indskud af enhver art;

d) udvidelse af selskabsformuen i et kapitalselskab ved indskud af enhver art, for

hvilke der ikke indrømmes selskabsrettigheder, der repræsenterer nogen andel i kapitalen eller i selskabsformuen, men sådanne rettigheder, som indrømmes deltagere, som f. eks. stemmeret, ret til andel i overskuddet eller til likvidationsprovenu;

- e) forlæggelse fra et tredjeland til en medlemsstat af sædet for den egentlige ledelse for et selskab, en personsammenslutning eller en juridisk person, der har sit vedtægtsmæssige hjemsted i et tredjeland, når vedkommende selskab, personsammenslutning eller juridisk person med hensyn til opkrævning af kapitaltilførselsafgiften i den pågældende medlemsstat anses som et kapitalsselskab;
- f) forlæggelse fra et tredjeland til en medlemsstat af det vedtægtsmæssige hjemsted for et selskab, en personsammenslutning eller en juridisk person, hvis sæde for den egentlige ledelse befinder sig i et tredjeland, når vedkommende selskab, personsammenslutning eller juridiske person med hensyn til opkrævning af kapitaltilførselsafgiften anses som et kapitalsselskab i den pågældende medlemsstat;
- g) forlæggelse fra en medlemsstat til en anden medlemsstat af sædet for den egentlige ledelse for et selskab, en personsammenslutning eller en juridisk person, når vedkommende selskab, personsammenslutning eller juridiske person med hensyn til opkrævning af kapitaltilførselsafgift i sidstnævnte stat anses som et kapitalsselskab, men derimod ikke anses som et kapitalsselskab i førstnævnte medlemsstat;
- h) forlæggelse fra en medlemsstat til en anden medlemsstat af det vedtægtsmæssige hjemsted for et selskab, en personsammenslutning eller en juridisk person, hvis sæde for den egentlige ledelse befinder sig i et tredjeland, når vedkommende selskab, personsammenslutning eller juridiske person med hensyn til opkrævning af kapitaltilførselsafgift i sidstnævnte stat anses som et kapitalsselskab, men derimod ikke anses som et

kapitalsselskab i førstnævnte medlemsstat.

2. Nedenstående dispositioner kan undergives kapitaltilførselsafgift:

- a) udvidelse af kapitalen i et kapitalsselskab ved omdannelse af overskud, reserver eller henlæggelser;
- b) udvidelse af selskabsformuen i et kapitalsselskab ved ydelser fra en deltager, der ikke medfører nogen udvidelse af kapitalen, men modsvares af en ændring af selskabsrettighederne eller er egnet til at øge selskabsandelens værdi;
- c) et kapitalsselskabs optagelse af lån, når långiveren har krav på andel i selskabsoverskuddene;
- d) et kapitalsselskabs optagelse af lån hos en andelshaver, hos en deltagers ægtefælle eller barn samt optagelse af lån hos tredjemand, når en deltager stiller sikkerhed for et sådant lån; det er en forudsætning, at sådanne lån har samme funktion som en udvidelse af kapitalen.

3. Som stiftelse i henseende til stk. 1, litra a), anses ikke enhver ændring i et kapitalsselskabs stiftelsesoverenskomst eller vedtægter og især ikke:

- a) et kapitalsselskabs omdannelse til et kapitalsselskab af anden karakter;
- b) forlæggelse fra en medlemsstat til en anden af sædet for den egentlige ledelse eller det vedtægtsmæssige hjemsted for et selskab, en personsammenslutning eller en juridisk person, når det pågældende selskab, personsammenslutning eller den juridiske person med hensyn til opkrævning af kapitaltilførselsafgift anses for kapitalsselskab i begge stater;
- c) ændring af et kapitalsselskabs formål;
- d) forlængelse af et kapitalsselskabs beståen.

Artikel 5.

1. Afgiften opkræves:

- a) ved stiftelse af et kapitalsekskab, udvidelse af kapitalen eller af selskabsformuen i henhold til artikel 4, stk. 1, litra a), c) og d): af den faktiske værdi af de indskud af enhver art, der er ydet eller skal ydes af deltagerne, med fradrag af den gæld og de forpligtelser, der pålægges selskabet i forbindelse med indskuddet; medlemsstaterne er berettigede til først at opkræve kapitaltilførselsskatten, når indskuddene faktisk præsteres;
- b) ved omdannelse til et kapitalsekskab eller forlæggelse af sædet for et kapitalsekskabs egentlige ledelse eller af dets vedtægtsmæssige hjemsted i henhold til artikel 4, stk. 1, litra b), e), f), g) og h): af den faktiske værdi af de genstande af enhver art, der tilhører selskabet på tidspunktet for omdannelsen eller forlæggelsen, med fradrag af den gæld og de forpligtelser, som påhviler selskabet på dette tidspunkt;
- c) ved udvidelse af kapitalen gennem omdannelse af overskud, reserver eller henlæggelser i henhold til artikel 4, stk. 2, litra a): af denne udvidelses nominelle værdi;
- d) ved udvidelse af selskabsformuen i henhold til artikel 4, stk. 2, litra b): af den faktiske værdi af de indbragte ydelser med fradrag af den gæld og de forpligtelser, der pålægges selskabet i forbindelse med disse ydelser;
- e) ved en optagelse af lån i henhold til artikel 4, stk. 2, litra c) og d): af de optagne låns pålydende værdi.

2. I de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, litra a), b) og c) må det afgiftspligtige beløb dog ikke være lavere end den faktiske værdi af de selskabsandele, der er ydet den enkelte deltager eller som tilhører ham, eller end den nominelle værdi heraf, når denne er højere end den faktiske værdi.

3. Det beløb, hvoraf afgiften opkræves ved udvidelse af kapitalen, omfatter ikke:

- beløb, der ved kapitaludvidelsen udgøres af kapitalsekskabets egne midler, der allerede har været undergivet kapitaltilførselsafgift;
- beløb, der hidrører fra de af kapitalsekskabet optagne lån, der er omdannet til selskabsandele og allerede har været undergivet kapitaltilførselsafgift.

Artikel 6.

1. Hver medlemsstat kan fra afgiftsgrundlaget i henhold til artikel 5 undtage beløb, der er ydet som indskud af en andels-haver, der hæfter ubegrænset for et kapitalsekskabs forpligtelser, samt en sådan deltagers andel i selskabsformuen.

2. Anvender en medlemsstat den i stk. 1 fastsatte ordning, er følgende forhold underkastet kapitaltilførselsbeskatning:

- forlæggelse af sædet for det pågældende kapitalsekskabs egentlige ledelse til en anden medlemsstat, der ikke anvender denne ordning;
- forlæggelse af det vedtægtsmæssige hjemsted for det pågældende kapitalsekskab, hvis sæde for den egentlige ledelse befinder sig i et tredjeland, til en anden medlemsstat, der ikke anvender denne ordning;
- enhver foranstaltning, hvorved en deltagers ansvar begrænses til hans andel i kapitalen, især når ansvarets begrænsning indtræder som følge af omdannelse af det pågældende kapitalsekskab til et kapitalsekskab af anden art.

Kapitaltilførselsafgiften opkræves i disse tilfælde af værdien af den andel, som de deltagere, der hæfter ubegrænset for kapitalsekskabets forpligtelser, har i selskabsformuen.

Artikel 7.

1. Indtil de bestemmelser træder i kraft, der udstedes af Rådet i henhold til stk. 2,

- a) må kapitaltilførselsafgiftens sats ikke ligge over 2 % og ikke under 1 %;
- b) nedsættes denne sats med 50 % eller mere, når et eller flere kapital-selskaber indskyder deres samlede selskabsformue eller en eller flere dele af deres virksomhed i et eller flere kapital-selskaber, der er under stiftelse eller allerede består.

Nedsættelse er afhængig af,

- at der alene ydes selskabsandele for indskuddene, idet medlemsstaterne kan udstrække nedsættelsen til tilfælde, i hvilke der for indskuddene ydes selskabsandele og en kontant betaling, der ikke udgør over 10 procent af deres pålydende værdi.
 - at selskaber, der deltager i dispositionen, har deres sæde for den virkelige ledelse eller deres vedtægtsmæssige hjemsted inden for en medlemsstats område;
- c) kan satsen for kapitaltilførselsafgiften ved dannelse eller udvidelse af selskabskapitalen i holding- og kapitalanlægs-selskaber, hvis eneste formål er overtagelse af andele i andre foretagender samt administration og udnyttelse af disse andele, indtil 1. januar 1973 nedsættes til 0,50 procent og efter denne dato til 1 procent, såfremt disse selskaber ikke selv udøver nogen industriel eller kommerciel virksomhed og ikke driver noget handelsforetagende, der er åbent for almen deltagelse.

2. For at Rådet kan fastlægge de fælles satser for kapitaltilførselsafgiften, forelægger Kommissionen inden 1. januar 1971 et forslag herom for Rådet.

3. I tilfælde af en udvidelse af kapitalen i henhold til artikel 4, stk. 1, litra c), efter at der er foretaget en nedskrivning af kapitalen til dækning af stedfundne tab, kan satsen nedsættes for den del af udvidelsen, der modsvares kapitalnedskrivningen, såfremt udvidelsen sker inden fire år efter kapitalnedskrivningen.

4. Når en medlemsstat gør brug af den i artikel 4, stk. 2, nævnte mulighed, kan kapitaltilførselsafgiften opkræves efter en nedsat sats.

Artikel 8.

En medlemsstat kan for følgende selskaber indrømme hel eller delvis fritagelse for kapitaltilførselsafgiften ved de i artikel 4, stk. 1 og 2, nævnte dispositioner:

- kapital-selskaber, der er offentlige service-virksomheder, såsom offentlige trafik-selskaber eller havne, vand-, gas- eller elværker, når deres kapital for mindst halvdelen vedkommende ejes af staten eller lokale offentlige organer;
- kapital-selskaber, der i henhold til deres vedtægter og deres faktiske forvaltning udelukkende og umiddelbart tjener kulturelle, almennyttige eller velgørende formål eller folkeoplysningen.

Artikel 9.

For bestemte arter af dispositioner eller kapital-selskaber kan der ske fritagelser, nedsættelser eller forhøjelser af satserne enten for at skabe skattemæssig rimelighed eller af sociale grunde eller for at gøre det muligt for en medlemsstat at tage hensyn til en særlig situation. En medlemsstat, der overvejer en sådan forholdsregel, skal tidligst muligt henvende sig til Kommissionen med henblik på anvendelse af traktatens artikel 102.

Artikel 10.

Bortset fra kapitaltilførselsafgiften opkræver medlemsstaterne af selskaber, personsammenslutninger eller juridiske personer med erhvervsformål ingen andre skatter eller afgifter af nogen art på:

- a) de i artikel 4 nævnte dispositioner:
- b) indskud, lån eller ydelser i forbindelse med de i artikel 4 nævnte dispositioner;
- c) indregistrering eller andre formaliteter,

der går forud for udøvelse af en virksomhed, og som et selskab, en personsammenslutning eller en juridisk person med erhvervsformål kan underkastes på grund af deres juridiske karakter.

Artikel 11.

Medlemsstaterne opkræver ikke skatter af nogensomhelst art:

- a) på udfærdigelse, udstedelse, optagelse til børsnotering, tilførsel til markedet af eller handel med aktier, andelsbeviser eller andre værdipapirer af lignende art samt certifikater for sådanne værdipapirer, uanset hvem emittenten måtte være;
- b) på lån, herunder renter, der, uanset hvem emittenten måtte være, optages ved udstedelse af obligationer eller andre omsættelige værdipapirer, på alle dermed sammenhængende formaliteter samt på udfærdigelse, udstedelse eller optagelse til børsnotering, tilførsel til markedet af eller handel med sådanne obligationer eller andre omsættelige værdipapirer.

Artikel 12.

Uanset artiklerne 10 og 11 kan medlemsstaterne opkræve følgende:

- a) børsomsætningsskatter opkrævet efter fast eller variabel takst;
- b) ejerskifteafgifter, derunder tinglysningsafgifter, vedrørende indskydelse af fast ejendom eller en samlet forretningsvirksomhed („fonds de commerce“), beliggende inden for deres område, i et selskab, en personsammenslutning eller en juridisk person med erhvervsformål;
- c) ejerskifteafgifter på indskud af enhver

art i et selskab, en personsammenslutning eller en juridisk person med erhvervsformål, hvis der for overdragelsen af disse indskud ydes andre værdier end selskabsandele;

- d) afgifter på stiftelse, tinglysning eller aflysning af pant og andre rettigheder i fast ejendom;
- e) afgifter, der har karakter af vederlag;
- f) merværdiafgift.

2. De i stk. 1, litra b), c), d) og e), nævnte skatter og andre afgifter er de samme uanset, om sædet for den egentlige ledelse eller det vedtægtsmæssige hjemsted for selskabet, personsammenslutningen eller den juridiske person med erhvervsformål befinder sig på den medlemsstats område, der opkræver skatten, eller dette ikke er tilfældet. Endvidere må disse skatter og andre afgifter ikke være højere end dem, der i den opkrævende medlemsstat opkræves i forbindelse med lignende dispositioner.

Artikel 13.

Medlemsstaterne skal den 1. januar 1972 sætte de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv og skal straks underrette Kommissionen herom.

Artikel 14.

Medlemsstaterne drager omsorg for at meddele Kommissionen ordlyden af de vigtigste nationale bestemmelser, de udsteder på det område, som falder ind under dette direktiv.

Artikel 15.

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 17. juli 1969.

På Rådets vegne

H. J. Wittveen.

Formand.

KOMMISSIONEN FOR
DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER
KOM (71) 81 endel.

Bilag 2.

Bruxelles, den 29. januar 1971.

Forslag til direktiv fra rådet om fastsættelse af fælles satser for selskabsskatten.

(Forelagt Rådet af Kommissionen).

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

i medfør af traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artiklerne 99 og 100,

efter forslag af Kommissionen,

efter udtalelse af Det europæiske Parlament,

efter udtalelse af Det økonomiske og sociale Udvalg og i betragtning af følgende be væggrunde:

I henhold til artikel 7, stk. 2 i Rådets direktiv af 17. juli 1969 om de indirekte skatter på kapitaldannelse¹⁾ skal Kommissionen inden 1. januar 1971 forelægge Rådet et forslag, der skal gøre det muligt for dette at fastsætte de fælles satser for selskabsskatten.

For i videst muligt omfang at reducere hindringerne for udviklingen af det fælles kapitalmarked og for dets funktion må den i den nævnte artikel 7, stk. 1 a) nævnte normalsats for selskabsskatten fastsættes på det lavest mulige niveau, dog under hensyn til finansielle forhold i medlemsstaterne. Under disse forudsætninger forekommer en sats på 1 pct. at være passende.

Den i den nævnte artikel 7, stk. 1 b) omhandlede nedsatte sats for visse selskabs sammenslutninger må fastsættes tilstrækkelig lavt til, at risikoen for eventuel kumulativ virkning undgås, og højt nok til at forhindre, at sådanne transaktioner begunstiges i forhold til normale kapitalforhøjelser. En nedsættelse med 50 pct. af selskabsskattens normalsats vil antagelig opfylde disse krav.

Der må gives medlemsstaterne de ønskede muligheder for gradvis at tilpasse sig denne nye situation —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1.

1. Den i artikel 7, stk. 1 a) i Rådets direktiv af 17. juli 1969 om de indirekte skatter på kapitaldannelse (69/335/EWG) nævnte sats for selskabsskatten fastsættes til 1 pct. fra 1. januar 1974.

2. Nedsættelsen i henhold til artikel 7, stk. 1 b) i samme direktiv fastsættes til 50 pct. fra 1. januar 1974.

Artikel 2.

Dette direktiv henvender sig til medlemsstaterne.

¹⁾ AB Nr. L 249 af 3.10.1969, s. 25.